

STELSEL ONBEKEND

JASPER T. SCOTT
STELSEL ONBEKEND

ISBN 978-90-830731-6-3
NUR 333

1^e druk 2021

Oorspronkelijke titel: *Into the unknown*

Copyright © 2019 Jasper T. Scott
Published by Arrangement with Jonathan Eloi.

Redactie: Sabrina Nasr, Paul Impens, Alexander Olbrechts en Erik Schreuder.

Ontwerp omslag: Michael van Zijl

Ontwerp binnenwerk: HaEs producties, Michael van Zijl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 jffl het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor degenen die durven.
En voor degenen die dromen.
Voor iedereen die sterker is dan het lijkt.
Jasper Scott

*‘Geloof in mij / Ik weet dat je zo lang hebt gewacht /
Geloof in mij / Soms worden de zwakken de sterken.’*
STAIND, Believe

1

Nadat ze eindelijk alle veiligheidscontroles op de ruimtehaven hadden doorlopen, namen Liam Price en zijn gezin een van de shuttles naar de lanceertoren. Nu stonden ze in een lift met de afmetingen van een klein huis. Minstens honderd anderen uit de shuttle drongen met hen de lift in, de deuren gingen dicht en de lange klim naar de gates begon. Liam hield met zijn ene hand die van zijn vrouw Aria vast en met de andere die van zijn zevenjarige dochter Payton. Een paar meter verderop stond Nikolai, hun zoon, met zijn gezicht en handen tegen de metershoge ramen gedrukt naar buiten te kijken. Liam liet zijn vrouw en dochter los en baande zich een weg door de mensenmassa om bij zijn zoon te komen. Samen keken ze hoe de grijze uitgestrektheid van Philadelphia onder hen kleiner werd. De lift was inmiddels boven de toppen van het woud aan lagere wolkenkrabbers en Liam en Nikolai keken uit over het punt waar de rivieren Schuylkill en Delaware elkaar, glinsterend in de zon, ontmoetten. Reusachtige schaduwen zo groot als wolken gleden over de stad.

‘Zin in?’ vroeg Liam, terwijl hij zijn zoon bij de schouder pakte.

Nikolai haalde zijn schouders op. ‘Ja hoor.’ Pubertaal voor: *echt wel!*

Liam glimlachte. De lift schoot verder en verder omhoog waardoor de lappendeken van wolkenkrabbers alle diepte en schaal verloren en een plat, grijs raster werd. Liams oren plopten en inmiddels dreven er wattige stapelwolken langs de ramen waarop zich glinsterende vochtspettertjes vormden, die uitgroeiden tot dikke druppels en daarna tot een kletterende regenbui.

Tot opeens de wolken weer plaatsmaakten voor de felle zon en een blauwe hemel, gehuld in donzige slierten en torenhoge dampende wanden. Liam voelde de lift vertragen. Het gevoel deed hem denken aan drijven in water, niet zozeer gewichtloos, maar wel veel lichter dan normaal. Dit duurde ongeveer een minuut en toen klonk er een geautomatiseerde stem: ‘Niveau vierentwintig. Gates driehonderd tot driehonderdelf.’

Liam draaide zijn zoon voorzichtig weg van het uitzicht en ging weer bij zijn vrouw en dochter staan. Een paar seconden later kwam de lift tot stilstand. Er klonk een ping, waarop de deuren met enig

gebrom opgeschoven, en iedereen dromde een enorme, ronde wachtruimte in. Langs de buitenrand van de vertrekhal bevonden zich de genummerde vertrekgates waar wachtende mensen plaats konden nemen op de vele zitjes. In het midden van de vertrekhal maakten grote holoschermen reclame voor allerlei producten, van koffie tot Johnnie Walker Scotch. Onder de holoschermen lagen de cadeauwinkels, taxfree-winkeltjes en kiosken waar passagiers de aangeprezen producten nog snel konden inslaan.

‘Waar is onze gate?’ vroeg Aria. Haar lange, donkere haar danste over haar schouders toen ze in de drukte zoekend rondkeek naar het juiste nummer.

Liam speurde naar de nummers die hij kon zien. Eén tot vier. Hij knikte en wees naar de winkeltjes in het midden, die hem het zicht op de gates aan de overkant ontnamen. ‘Die kant op. Nummer negen. Kom maar.’ Snel nam hij Aria en Payton weer bij de hand en met gezwinde pas leidde hij zijn gezin door de drukke vertrekhal.

Nikolai volgde gedwee maar hield al snel in toen zijn aandacht werd getrokken door een advertentie voor Coca-Cola. ‘Ik heb dorst.’

Liam fronste zijn wenkbrauwen. ‘Kan je niet even wachten?’ Tijdens de cruise zijn alle drankjes gratis.’

‘Hoelang duurt het nog tot we gaan boarden?’

Liam keek naar de rechterbovenhoek van zijn augmented-reality-lenzen (AR-lenzen of ARL’s). ‘Nog een half uurtje.’

‘Nog een half uur,’ kreunde Nikolai.

‘Ik heb ook dorst!’ viel Payton haar broer bij.

Aria hield ook in, de strijd was al verloren. Aria keek naar Liam. ‘Het is maar een paar credits. Ik betaal wel.’

‘Nee, nee, het is oké,’ zuchtte Liam. ‘Toe maar, haal maar wat voor ze. Neem Niko mee. Dan lopen Paytie en ik vast richting de gate. We zien jullie daar.’

Met haar allerliefste glimlach drukte Aria een kus op zijn wang. ‘Je bent een geweldige vader,’ fluisterde ze in zijn oor en draaide zich toen snel om.

Liam keek hen na terwijl ze op de kiosk afstevenden. Op de holoschermen gleden op een verraderlijke, dorstopekkende manier de ijskoude condensdruppeltjes langs de flesjes cola naar beneden. Als ze maar niet dachten dat hij zijn geld ging verspillen aan onnodige

flesjes frisdrank van vijf credits per stuk. Niet nu ze over een half uur zoveel konden drinken als ze maar wilden.

‘Kom op, Paytie.’ Liam kneep even in haar hand en trok haar mee door de vertrekhal. Gate negen kwam in zicht en Liam nam zijn dochter langs een stuk of vijf rijen met stoeltjes mee naar de zes meter hoge ramen die de buitenmuur van het gebouw vormden.

‘Is dat ons ruimteschip?’ vroeg Payton, opgewonden wijzend naar wat er aan de andere kant van de ramen te zien was.

‘Jazeker,’ antwoordde Liam. Daar hing, glinsterend in de zon, het vijftienhonderd meter lange raketvormige ruimteschip langs de zijkant van de ruimtehaven. De stuwmotoren wezen naar beneden in de richting van de stad die ver daaronder lag. Af en toe werd het schip omsluierd door de wolken die langs de ruimtehaven dreven. Drie reuzenradachtige ringen omcirkelden het vaartuig in de lengte. De onderkanten van de ringen gloeiden blauw door het anti-zwaartekrachtsveld waarmee het schip stil in de lucht bleef hangen. De neus van het ruimteschip torende nog eens honderden verdiepingen uit boven de toch al duizelingwekkende hoogte van de vierhonderd-twintigste etage van de ruimtehaven. Het was alsof iemand motoren en anti-zwaartekrachtsvelden aan een megahoge wolkenkrabber had gemonteerd en het een ruimteschip had genoemd.

‘Wauw...’ kon Payton alleen maar fluisteren.

Liam keek weg van de ramen om naar zijn dochter te kijken. Met een verrukte blik, open mond en haar groene ogen helder stralend van verbazing, nam Payton het schip in zich op. Een van de mooiste dingen van het ouderschap is de wereld zien door de ogen van je kinderen en Liam wilde hier geen moment van missen. Hij stak zijn hand uit en streelde de lange, donkere haren van zijn dochter. Wat leek ze toch sprekend op haar moeder. Met een tedere glimlach keek hij weer naar het uitzicht en zo stonden ze daar zeker tien minuten in stilte het ruimteschip te bewonderen.

‘Daar zijn jullie!’

Liam draaide zich om en zag Aria en Nikolai op hen afkomen, ieder met een grote beker frisdrank.

‘Hé mooie vrouw van me, waar bleven jullie nou?’ vroeg Liam. Aria gaf haar beker cola aan Payton en haakte haar arm door de zijne, terwijl ze haar hoofd tegen zijn schouder legde.

‘Er stond een flinke rij. Ik denk dat er zeker duizend mensen op dit niveau zijn en natuurlijk moest iedereen naar dezelfde kiosk.’

‘Zo’n fantastische moeder,’ antwoordde Liam als reactie op haar eerdere compliment.

‘Zeker weten! Onthoud dat goed, kinderen!’

Payton giechelde en Nikolai slurpte luidruchtig aan zijn rietje. Liam legde zijn hoofd tegen dat van Aria en genoot met volle teugen van dit kleine momentje van huiselijk geluk. Net als alle ouders hadden ze het vaak te druk om te genieten van dit soort momenten, die er gelukkig wel veel waren. Dat Liam en Aria elkaar tegen het lijf waren gelopen voelde na vijftien jaar huwelijk nog altijd als een lot uit de loterij, en de roze wolk van de eerste verliefdheid was nooit verdwenen. Tegenwoordig vonden veel mensen het hele idee van trouwen maar overbodig en degenen die nog wel de stap zetten, ervoeren hun geluksgevoel steeds meer als een complicatie. Liam had ergens verwacht dat dit ook voor hen zou gaan gelden. Hij had gedacht dat hij op een gegeven moment zou begrijpen wat men bedoelde met het huwelijk als failliet instituut, maar hij wachtte nog steeds.

‘Hoe kan het schip stil in de lucht blijven hangen?’ vroeg Payton, die tussen de slokjes cola door nog steeds staarde naar het ruimteschip waarmee ze hun cruise zouden maken.

‘Anti-zwaartekrachtsvelden,’ legde Nikolai uit.

‘Wat doen die dan?’

‘Die zorgen ervoor dat het schip niet naar beneden valt...’

Payton schudde haar donkere haar uit haar ogen en keek geïrriteerd naar haar broer. ‘Nee, ik bedoel hoe werken ze dan?’

Liam besloot maar snel tussenbeide te komen. ‘Ze veroorzaken een krachtveld dat gelijk is aan de zwaartekracht, maar dan in tegenovergestelde richting.’ Dit was Paytons eerste reis naar de ruimte en ze had de technologie nog nooit eerder in werking gezien. ‘Zonder de anti-zwaartekrachtsvelden zou het ruimteschip naar beneden storten.’

‘Maar wat gebeurt er als ze stuk gaan?’ vroeg Payton met schrille stem.

‘Dat gebeurt niet.’

‘Maar wat als?’

Liam schudde zijn hoofd. ‘Daarvoor zijn er te veel. Ook al zouden sommige velden niet meer werken, dan vangen de andere dat op. Maak je maar geen zorgen: ruimteschepen kunnen niet neerstorten.’

‘Nooit...?’ En toen vond Nikolai het nodig om onheilspellend te fluisteren: ‘Heb je wel eens van de *Constellation of Bliss* gehoord?’

‘Nee...’

‘Dat komt doordat het neergestort is in Sierra Vier.’ Nikolai bootste een explosie na tussen zijn lege hand en zijn beker frisdrank.

Paytons ogen leken wel schoteltjes. ‘Echt?’

‘Nee hoor,’ stelde Liam haar gerust. ‘Hij heeft het over een film.’

‘Liegebeest!’ Payton stompte haar broer tegen zijn arm waarop Niko begon te schreeuwen.

‘Hé!’ Meteen gaf Nikolai Payton weer een tik terug.

‘Papa!’ gilde Payton.

‘Oké, stoppen nu! Allebei,’ bitste Liam. En zo was het vredige moment weer voorbij. De kinderen kozen eieren voor hun geld, maar bleven elkaar vanuit hun ooghoeken boos aankijken.

Liam keek weer naar buiten, naar hun schip, de *Starlit Dream*.

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat je dit geregeld hebt,’ zei Aria. ‘Het moet een fortuin gekost hebben!’

Grinnikend keek Liam naar zijn vrouw. ‘We zijn al drie jaar niet meer op vakantie geweest en je wilde altijd al zo graag een keer naar de koloniën, toch?’

Aria grijnsde terug en pakte zijn hand vast. Liam had de reis geregeld als cadeau voor haar veertigste verjaardag. En ja, ze waren hard toe aan een maand vakantie.

Onder hen begon iets te brommen en meteen daarop verschenen enkele boardingtunnels als robotarmen. Drie tunnels voor elk van de tien vertrekkniveaus voor hun cruise. Liam knikte in de richting van de tunnel die bij hun gate hoorde. Langzaam bewoog de gate zich richting een luchtsluis aan de zijkant van het cruiseschip. ‘Ik denk dat het boarden zo gaat beginnen.’

‘Nu al?’ vroeg Aria. ‘En onze bagage dan?’

Liam haalde zijn schouders op. ‘Misschien is een van de lagergelegen gates speciaal voor het laden van de bagage. Ik denk dat onze koffers wel in onze suite zullen staan tegen de tijd dat we daar zijn.’

‘Onze suite? Je hebt een suite geboekt?’

Liam keek als de onschuld zelve. ‘Had ik dat nog niet verteld?’

‘Nee... Liam, hoeveel heb je eigenlijk voor deze reis betaald?’

‘Een heer vertelt nooit wat iets gekost heeft.’

Aria deed een stap naar achteren en keek hem met haar armen over elkaar vermanend aan. ‘We wilden toch ons huis afbetalen?’

‘Stil maar, ik heb een geweldige korting gekregen. En je kunt toch geen prijskaartje hangen aan geluk en plezier?’

‘Nu klink je net als de medewerker van een reisbureau.’

Het gekraak van de intercom redde Liam. ‘De *Starlit Dream* is nu gereed voor boarden,’ klonk het. ‘Willen passagiers voor hutten twee-vier-één tot drie-zes-nul zich naar gates zeven tot negen begeven?’

‘Dat zijn wij,’ zei Liam en met een arm om haar schouders dirigeerde hij zijn vrouw weg van de ramen. ‘Kom Payton, Nikolai, we gaan naar de gate.’

De eerst relatief kalme vertrekhal kwam plotseling tot leven nu iedereen tegelijk opstond en zich klaar maakte. Tegen de tijd dat Liam en zijn gezin bij de rij voor de gate aankwamen, stonden er zeker al honderd mensen voor hen.

‘En hoe ziet hij eruit?’ vroeg Aria.

Liam maakte zijn blik los van de ruggen van degenen die voor hen stonden. ‘Hoe ziet wie eruit?’

‘De suite!’

Een geheimzinnige glimlach was het enige antwoord. ‘Dat zal je straks wel zien.’

‘Oh, de suites zijn prachtig!’ reageerde een man die achter hen stond.

Liam draaide zich om naar een lange, nonchalant knappe man met donker haar en een tweedaags stoppelbaardje, designerkleding en een grijns die een mond vol perfect witte tanden liet zien. Hij kwam Liam vaag bekend voor. Een klant? De man had zijn arm om een donkere schoonheid met lila ogen geslagen. Ze had een super-slanke taille en een rank postuur, waar waarschijnlijk een indrukwekkende hoeveelheid plastische chirurgie voor nodig was geweest. Of misschien was ze genetisch zo gemanipuleerd dat ze volgens de schoonheidsidealen van haar ouders zou opgroeien. Dat zou ook

de ongewone kleur van haar ogen verklaren, tenzij ze paars getinte AR-lenzen droeg.

‘Is dit jullie eerste interstellare cruise?’ vroeg de man, nog steeds met een grijns. ‘Wij boeken ieder jaar.’ Hij stak zijn hand uit naar Liam. ‘Markus.’

Hij had misschien een bekend gezicht, maar zijn naam zei Liam niets. Mooi. Tot een jaar geleden had Liam als strafrechtadvocaat gewerkt voor een van de grootste advocatenkantoren in Philadelphia. Hij had heel wat rijke criminelen verdedigd en er nog meer ontmoet. De zaken waren niet altijd even fris geweest en hij was blij om het wereldje gedag te kunnen zeggen. Onlangs had hij de overstap naar familierecht gemaakt en zijn eigen praktijk opgezet.

‘Liam Price,’ antwoordde hij, terwijl hij Markus’ hand schudde en de rest van het gezin voorstelde. ‘Dit is mijn vrouw, Aria, en mijn kinderen, Payton en Nikolai.’

Markus stak zijn hand uit naar Aria. ‘Heel leuk kennis met je te maken,’ zei hij overdreven vriendelijk en pakte Aria’s hand met beide handen vast. Liam fronste en keek de man onderzoekend aan. Net voordat het moment zou verschuiven van ongemakkelijk naar ongepast, liet Markus Aria’s hand los en gebaarde naar de vrouw naast hem. ‘Dit is mijn metgezel, Elisa Romero.’

‘Aangenaam,’ zei Elisa, terwijl ze haar hand naar Aria uitstak.

‘Metgezel?’ Aria moest het gewoon vragen.

Markus haalde zijn schouders op. ‘We zijn niet zo van de labels. Metgezel is een mooie algemene term, vind je niet?’

Liam knikte nietszeggend en glimlachte beleefd. Hij keek weer voor zich en zag dat de rij inmiddels begon te bewegen. ‘Laten we maar aanschuiven.’

‘Absoluut. Met al het geld dat we aan onze hutten spenderen, willen we onze vlucht niet missen! Toch Liam?’ Bij die woorden sloeg Markus Liam zo hard op zijn rug dat die bijna voorover kukelde. Liams blik stond inmiddels op onweer. Hij hoopte maar dat hun suites zover mogelijk van elkaar op het ringdek lagen. Net toen hij dat dacht, hoorde hij Aria en Elisa opgewonden kletsen over de aanstaande reis. En dat terwijl Aria vaak moeite had met het sluiten van vriendschappen. Het zou goed voor haar zijn om wat meer sociale contacten te hebben. Misschien oordeelde hij wel een beetje te snel. Wie weet zou Markus meevallen.

Liam draaide zich weer half om en perste er nog een glimlach uit. 'Dus jullie zijn al eerder op een cruise zoals deze geweest?'

Markus' blauwe ogen begonnen te glimmen. 'Oh, zeker! Al heel vaak. Echt geweldig. Dit wordt een reis om nooit te vergeten, dat beloof ik je.'